

40 MINUČIŲ ANAPUSINIAME PASAULYJE

„VARDAS ANT 500 METŲ SENUMO KOLONOS: KAIP JAPONŲ
ASTRONOMAS APGAVO LAIKĄ“

1977 m. Japonija. 22-ųjų metų Tsuruhiko Kiuchi patiria klinikinę mirtį. Vėliau jis pasakoja apie keliones erdvėje ir laike, praeities pėdsakus, ateities vaizdinius ir Visatos kilmę iš sąmonės.

Šis PDF perteikia pateiktą pasakojimą tokį, koks jis buvo pateiktas. Jame aprašyti neįprasti teiginiai nėra papildomai tikrinami ar vertinami.

1977 metais 22-ųjų metų Tsuruhiko Kiuchi, dirbęs skrydžių dispečeriu Japonijos savisaugos pajėgose, staiga pajuto nepakeliamą skausmą pilve. Skubi hospitalizacija atskleidė itin retą ligą – dvylikapirštės žarnos nepraeinamumą dėl viršutinės pasaitų arterijos sindromo.

Gydytojų teigimu, tuo metu pasaulyje buvo užfiksuota tik apie 120 panašių atvejų ir nei vienas pacientas neišgyveno.

„Manau, jam liko gyventi vos savaitė“

Po kelių valandų Kiuči širdis sustojo. Medicinos personalas desperatiškai bandė jį reanimuoti, kol jo tėvai su siaubu stebėjo procesą. 40 minučių Kiuči buvo klinikinės mirties būsenoje.

O tada įvyko kažkas neįtikėtino – priešingai visiems medicinos dėsniams, praėjus 30 minučių po mirties konstatavimo, Kiuči grįžo į gyvenimą. Jo atvejis tapo vieninteliu Japonijoje sėkmingos reanimacijos pavyzdžiu po oficialaus mirties patvirtinimo, kas buvo užfiksuota medicininėje kortelėje ir vėliau pranešta Japonijos medicinos mokslų asociacijai.

Jis mirė tris kartus ir pamatė Visatos paslaptis.

Sensacinga japonų astronomo kelionė laiku

Astronomas Tsuruhiko Kiuči grįžo iš klinikinės mirties su neįtikėtinu pasakojimu, kuris meta iššūkį šiuolaikinei fizikai. Tai, ką jis pamatė už gyvenimo ribų, gali visam laikui pakeisti mūsų realybės suvokimą.

Paslapčių kupiname pasaulyje japonų astronomo Tsuruhiko Kiuči istorija stovi atskirai – tai ne šiaip dar vienas pasakojimas apie šviesą tunelio gale.

Tai mokslinis liudijimas apie kelionę per laiką ir erdvę, pagrįstas patikrinamais faktais ir pranašystėmis, kurios stulbinančiai išsipildė.

Nepaaiškinami gebėjimai

Tai, kas įvyko su Kiuči sąmone klinikinės mirties metu, išeina toli už įprastos artimos mirčiai patirties ribų. Kaip ir klasikiniiais atvejais, jo kelionė prasidėjo nuo šviesos tunelio, jis pamatė žydinčią pievą, perėjo upę ir sutiko penkias figūras baltais drabužiais, tarp kurių buvo jo tėvo sesuo – teta, mirusi netrukus po jo gimimo, kurios jis niekada nebuvo sutikęs ir net matęs nuotraukose, bet jis ją atpažino.

Tačiau labiausiai stulbinantis dalykas įvyko vėliau. Kai Kiuči sąmonė grįžo į ligoninės palatą, jis pastebėjo, kad gali matyti savo paties kūną, gulintį lovoje, kol jo motina kūkčiojo, o tėvas stovėjo tylėdamas.

„Supratau, kad neturiu fizinės formos, – vėliau rašė Kiuči. – Galėjau matyti, girdėti ir užuosti, bet negalėjau paliesti ar jausti skonio. Galėjau praeiti pro sienas, bet kartu jaučiau orą ir temperatūrą“.

Bet pagrindinis atradimas laukė priešakyje. Kai jis pagalvojo apie motiną, kuri ką tik paliko palatą, jis akimirksniu atsidūrė šalia jos – ji tuo metu skambino jo seseriai. Pagalvojęs apie seserį, jis tuoj pat atsidūrė jos automobilyje, kol ji su savo vyru važiavo į ligoninę. Ir ne tik girdėjo, ką jie kalbėjo, bet tiesiog matė jų mintis.

„Šis akimirksniu įvykęs persikėlimas privertė mane suvokti kažką fundamentalaus, – aiškino Kiuči. – Jei akimirksniu įmanomas judėjimas, tai reiškia, kad laiko ir erdvės tokia forma, kokia mes juos suprantame, neegzistuoja“.

Eksperimentas su laiku

Kaip tikras mokslininkas, Kiuči nusprendė patikrinti savo naujus gebėjimus. Jis iškėlė klausimą: jei jis gali akimirksniu persikelti erdvėje, ar gali jis taip pat persikelti laiku?

Kiuči nusprendė grįžti prie mįslingo atvejo iš savo vaikystės.

Kai jam buvo šešeri metai, jis nuėjo maudytis į Čikuma upę su trimis vyresnėmis seserimis ir broliu. Jie leidosi akmenuotu keliu link upės, kai staiga Kiuči už savęs išgirdo balsą:

„Atsargiai!“

Berniukas akimirksniu atsisuko ir pamatė, kaip ant jo sesers krenta didžiulis, apie metro dydžio akmuo. Nedvejodamas jis nustūmė seserį, pats nuo atatrunkos griūdamas atgal. Tuo momentu akmuo prariedėjo tarp jų ir nusirito nuokalne žemyn smėlio debesyje.

Nuo tada Kiuči visada klausdavo savęs: kas gi juos tą dieną išgelbėjo?

Ir dabar, klinikinės mirties metu, jis gavo šansą sužinoti atsakymą. Savo didžiam nustebimui, persikėlęs į tą dieną iš praeities, jis aptiko, kad balsas, perspėjęs jo jaunesnįjį „aš“, buvo jo paties. Jis pats grįžo į praeitį, kad išgelbėtų seserį – taip sukurdamas laiko kilpą, kuri visą gyvenimą jam nedavė ramybės.

Žinutė po penkių amžių

Suprasdamas, kad jo patirtis gali būti palaikyta tiesiog haliucinacija, sukelta cheminių procesų mirštančiose smegenyse, Kiuči nusprendė palikti fizinį savo kelionės laiku įrodymą.

Vienos iš savo kelionių metu Kiuči persikėlė kelis šimtmečius atgal į Edo laikotarpį. Jis aplankė prestižinę šeimą, kuri tūkstantį metų ugdė žinomus poetus.

Atsidūręs kambaryje, jis pamatė poetą, kuris bandė sukurti eilėraštį priešais tuščią japoniško popieriaus lapą. Kiuči nusprendė pasinaudoti šia galimybe ir pabandė įsikūnyti į poeto kūną, kad paliktų pėdsaką praeityje.

Per poeto kūną jis užrašė japoniškus simbolius „Turu“ – dalį savo vardo Turuhiko.

Išsirašęs iš ligoninės, Kiuči susirado šią šeimą ir aptiko juos Kiote. Šeimos palikuonis jam papasakojo stulbinančią istoriją apie šį paslaptinę jų protėvio poeto atvejį.

Kitame eksperimente Kiuči persikėlė 500 metų į praeitį ir, kaip jis pats apibūdino, „susijungęs su kito žmogaus sąmone“, išraižė du savo vardo hieroglifus ant kolonos Tosa šventykloje.

Grįžęs po klinikinės mirties, pirmas dalykas, kurį jis padarė – išvyko į šią šventyklą. Ir iš tiesų – išraižyti simboliai, nors ir išblukę, vis dar buvo matomi.

Maža to, istoriniuose šventyklos metraščiuose buvo 500 metų senumo įrašas apie „paslaptinę hieroglifų atsiradimą ant kolonos per vieną naktį“, kurį žyniai palaikė dievišku ženklu.

Pranašystė, kuri išsipildė

Po kelionės į praeitį Kiuči nusprendė pažvelgti į ateitį:

„Jei galiu laisvai judėti už laiko ir erdvės ribų, galbūt aš galėsiu pamatyti ir ateitį“.

Skirtingai nei praeities ar dabarties įvykius, įsivaizduoti neapibrėžtus ateities įvykius, kurie dar neįvyko, buvo kur kas sudėtingiau. Nepaisant to, Kiuči pavyko persikelti į ateitį.

Jis atsidūrė erdviame kambaryje, kurio grindys buvo padengtos šiaudiniaus kilimėliais (tatamiais). Kambaryje apie 30 žmonių sėdėjo už pasagos formos stalo. Visi jie įdėmiai klausėsi pranešėjo pilkais marškiniais.

Kiuči priėjo arčiau, kad apžiūrėtų kalbantįjį. Savo nustebimui, jis pamatė save patį vidutinio amžiaus.

Stulbinantis dalykas, bet ši ateitis jau tapo realybe. Praėjus 18 metų po artimos mirčiai patirties, 40-metis Kiuči buvo pakviestas kalbėti Pasauliniame ateities kartų forume, kuris vyko ant Koja kalno. Kiuči buvo sukrėstas sužinojęs, kad ateitis, kurią jis matė klinikinės mirties metu, įsikūnijo tiksliai taip, kaip jis ją matė.

Ne Didysis sprogimas, o sąmoningas laukas

Giliausias Kiuči apreiškimas įvyko, kai jis pabandė pamatyti Visatos gimimo momentą. Kaip astronomas, jis tikėjosi pamatyti Didžiojo sprogo teorijos patvirtinimą – begalinio tankio

tašką, iš kurio atsirado Visata. Tačiau tai, ką pamatė, visam laikui pakeitė jo realybės suvokimą.

„Visata prasidėjo ne kaip materija, – aiškino jis. – Ji prasidėjo kaip milžiniška sąmonė be fizinės formos. Ši sąmonė patyrė iškraipymą – tarsi raukšlę audinyje – ir iš šių iškraipymų atsirado pirmosios dalelės, besisukančios pagal pirminės deformacijos nustatytus raštus“.

Šis žvilgsnis visiškai apverčia šiuolaikinę fiziką: ne sąmonė kyla iš materijos, o materija – iš sąmonės.

Antrasis ir trečiasis pasimatymai su mirtimi

Kiuči istorija nesibaigia jo pirma klinikinės mirties patirtimi. Praėjus 32 metams, kai jam buvo 55 metai, jis išgyveno antrąją ir trečiąją klinikinę mirtį Šanchajuje, Kinijoje.

2009 metų liepą Kiuči, būdamas visiško saulės užtemimo stebėjimo turo instruktoriumi, išvyko į Šanchajų su kitais turo dalyviais. Nepaisant blogo oro ryte, stebėjimas praėjo sėkmingai. Tačiau po to Kiuči pajuto stiprų skausmą skrandyje.

Kitą rytą Kiuči išvėmė didelį kiekį tamsiai raudono kraujo. Tada jis pajuto silpnumą ir nukrito ant grindų. Nuostabu, bet po to Kiuči sąmonė paliko jo kūną ir jis stebėjo, kaip jo kūną ant neštuvų išneša iš greitosios pagalbos automobilio į ligoninę, nors jo širdis ir kvėpavimas buvo sustoję.

„Tai gali būti puiki galimybė vėl aplankyti praeitį ir ateitį už erdvės ir laiko ribų. Kito šanso neturėsiu“.

Po antrosios klinikinės mirties Kiuči grįžo į gyvenimą dėka skubaus širdies elektrošoko. Po to Kinijos mokslų akademijos gydytojai ruošėsi operacijai, kad susiūtų kraujagysles. Tačiau prieš pat operaciją Kiuči būklė vėl pablogėjo.

Priešoperacinio tyrimo metu jam plyšo vainikinė vena. Kiuči ištiko šokas ir jis vėl atsidūrė ant mirties slenksčio.

Tai buvo trečioji Kiuči klinikinė mirtis. Po to jo sąmonė vėl paliko kūną ir stebėjo operacinę iš viršaus.

„Jei gydytojai greitai mane atgaivins, man teks grįžti į savo kūną“.

Todėl Kiuči nusprendė nedelsiant vykti į praeitį, nes ankstesnės klinikinės mirties metu Kinijoje jis jau keliavo į ateitį.

Mokslinis paaiškinimas ar anapusybės atspindys?

Skeptikai gali laikyti Kiuči patirtį haliucinacija, sukelta neuromediatorių išsiskyrimo klinikinės mirties momentu. Pats Kiuči taip pat svarstė tokią galimybę.

„Tunelis, šviesa, susitikimai su mirusiais giminaičiais – visa tai gali būti smegenų chemijos sukelta haliucinacija, – pripažino jis. – Bet kaip mirštančios smegenys gali „sugalvoti“ tikslus ateities įvykius, apie kuriuos neturėjau nei menkiausio supratimo? Kaip jos gali sukurti patikrinamas istorines detales, apie kurias niekada nežinojau?“

Mokslinis požiūris privertė Kiuči kruopščiai tikrinti savo patirtį.

Jis siekė patvirtinimo, įskaitant apsilankymą šventykloje, kurioje jis neva paliko pėdsaką prieš penkis amžius.

Kiuči istorija verčia mus iš naujo apmąstyti pačią realybę, laiko ir erdvės sąvoką. Galbūt mūsų dabartinis mokslinis Visatos supratimas – tik mažytė fragmentiška kur kas sudėtingesnės ir daugiamatės realybės dalis, kurioje sąmonė vaidina kur kas fundamentalesnį vaidmenį, nei esame įpratę manyti.

Nuostabu, kad šiomis žiniomis pasidalino ne mistikas ar religinis veikėjas, o skeptiškai nusiteikęs mokslininkas, paskyręs gyvenimą kosmoso studijoms per teleskopą ir įnešęs didelį indėlį į astronomijos plėtrą. Tačiau pačius svarbiausius atradimus jis padarė pažvelgęs už mirties uždangos.

„Jei akimirksniu įmanomas judėjimas, tai reiškia, kad laiko ir erdvės tokia forma, kokia mes juos suprantame, neegzistuoja.“